

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Radkové, Ph.D. a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy, ve věci žalobce **Z. S.**, bytem N. P. 176/14, P., zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. 4133/1.30/14-2, ve věci správního deliktu,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „OIP“) ze dne 31. 7. 2014, č. j. 18709/10.72/14/14.3., byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoZ“), jehož se měl

dopustit tím, že nejméně v době od 3. 6. 2013 do 4. 6. 2013 umožnil panu P. T. ve své provozovně – autoservisu na adrese T. 3337/2d, P. - výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah spočívající v práci mechanika, tedy umožnil fyzické osobě výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 ZoZ, za což mu byla uložena pokuta dle § 140 odst. 4 písm. f) ZoZ ve výši 250.000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí OIP tak, že uloženou pokutu snížil na částku 51.000 Kč.

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě namítal, že:

- 1) kontrolní orgán nejednal v souladu s vyšetřovací zásadou, neboť vycházel jen z kontrolních zjištění učiněných v den provedení kontroly. Pokuta tak byla uložena za jednu nahodilou kontrolu bez řádného dokazování a zhodnocení provedených důkazů, kontrolní orgán zjistil přítomnost osoby na pracovišti a výsledk založil na formulářových otázkách. Úplný skutkový stav přitom mohl zjišťovat z dalších indicí, např. výpovědi zákazníků. Veškerá tvrzení žalobce uváděná po zahájení řízení hodnotil správní orgán jako účelová. Žalobce má však právo před správním orgánem jednat a navrhopvat důkazy k prokázání svých tvrzení, přičemž kontrolní protokol má stejnou důkazní sílu jako ostatní důkazy;
- 2) nebyla prokázána soustavnost práce a soustavnému výkonu nic nenasvědčuje;
- 3) na činnost P. T. může být nahlíženo jako na výkon závislé práce, nikoli však bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Žalobce od počátku uváděl, že byli s P. T. v době kontroly ve fázi těsně před uzavřením pracovněprávního vztahu, neboť byli již dohodnuti na podmínkách, za jakých bude P. T. pro žalobce práci vykonávat, toliko nebyl pracovněprávní vztah založen písemným aktem. O tom svědčí také zjištění OIP, že v době kontroly měl žalobce na svém počítači otevřený vzor dohody o provedení práce;
- 4) argument OIP, že existovala-li mezi žalobcem a P. T. dohoda, pak šlo toliko o dohodu, za jakých podmínek bude vykonávána nelegální práce, nemá oporu v dokazování, přičemž jej nelze akceptovat, neboť takto by bylo možné argumentovat vždy. OIP ostatně neuvedl, jak k tomuto závěru dospěl, tudíž je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Ze stejných zjištění bylo možné přitom dospět i k odlišnému (k žalobci příznivějšímu) závěru, že byl porušen pouze požadavek zákoníku práce na uzavírání pracovněprávních vztahů výlučně písemnou formou;
- 5) tvrzení P. T. nebyla v rozporu s konstantními tvrzeními žalobce. Existují tedy důvodné pochybnosti o správnosti závěru OIP o umožnění výkonu nelegální práce, což mělo být správním orgánem vyhodnoceno v žalobcův prospěch;
- 6) je zjevné, že P. T. nechtěl mít (zcela neodůvodněně) problémy s příslušným pracovištěm úřadu práce, coby uchazeč o zaměstnání, proto tvrdil, že 3. 6. 2013 nepracoval. OIP však jeho vyjádření při ústním jednání, konaném dne 24. 6. 2014 (*„Oni tam přišli, jsou takoví přísní, to je asi v jejich popisu práce. Já jsem měl v plánu až další den jít do práce, a pokud je mi známo, tak dohodu o provedení práce musím zanést v ten den. Už se mi v minulosti stalo, že mě vyřadili z evidence uchazečů o zaměstnání a nemám zájem na tom, aby mně někde chytli.“*) vyhodnotil pouze a jen v žalobcův neprospěch.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvedl:

- Ad 1) OIP postupoval v souladu se zásadou vyšetřovací, neboť opatřil více podkladů pro rozhodování, nikoli jen kontrolní závěr, zejména provedl výsledk P. T..

Všechny provedené důkazy pak jednotlivě i ve vzájemné souvislosti hodnotil. Skutečnost, že OIP přikládá nejvyšší váhu kontrolnímu zjištění souvisí se specifickou povahou kontrol nelegálního zaměstnávání, jež vycházejí z momentu překvapení, tudíž skutečnosti zjištěné na místě zpravidla nejvíce ukazují na skutečný stav. Neexistence uzavřeného pracovněprávního vztahu vyplývala nejen z výpovědi P. T., nýbrž i z výpovědi žalobce, zaznamenané do protokolu o výsledku kontroly. Na místě nebyla zjištěna pouhá přítomnost osoby, nýbrž i její výkon práce. Otázky a odpovědi zapisované do formuláře v době kontroly neměly charakter výsledku, avšak jejich obsah byl zaznamenán do protokolu a následně porovnán se skutečnostmi zjištěnými při kontrole. Shledal-li žalobce potřebným vyslechnout některého ze svých zákazníků, mohl důkazní návrh učinit, což se však nestalo. Zjišťovat totožnost žalobcových zákazníků přesahuje možnosti správního orgánu;

- Ad 2) soustavnost není znakem závislé práce, proto neshledal OIP ani potřebu doplňovat o této skutečnosti dokazování. Činnost P. T. nesla znaky závislé práce, která se pouze dosud nestala prací soustavnou;
- Ad 3) tvrzení žalobce, že byl s P. T. ve fázi těsně před uzavřením písemného pracovněprávního vztahu, je pouze jeho konstrukcí nemající oporu v provedeném dokazování. Aby mohl být pracovněprávní vztah považován za uzavřený, byl nikoli v zákonem požadované formě, muselo by zde být povědomí obou smluvních stran o tom, jaký pracovněprávní vztah uzavírají, což však splněno nebylo;
- Ad 4) pouhá dohoda o podmínkách výkonu práce není uzavřením pracovněprávního vztahu. Je proto správný závěr, že pokud byli žalobce s P. T. na nějakých podmínkách domluveni, jednalo se jen o dohodu, za jakých podmínek bude do té doby vykonávána nelegální práce. Následné uzavření pracovněprávního vztahu mohlo být reakcí na provedenou kontrolu. Pouhé vyhlédnutí si vzoru dohody na internetu nelze považovat za uzavření pracovněprávního vztahu. Žalobce se rovněž mylí, pokud hodnotí správní delikt dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce jako méně závažný, neboť pro oba delikty je stanovena stejná horní hranice a není stanovena hranice spodní;
- Ad 5) vyjádření žalobce v průběhu kontroly a v rámci správního řízení nebyla zcela konstantní, přičemž ani na základě vyjádření žalobce v rámci správního řízení nebylo možné dospět k závěru že byl mezi ním a P. T. uzavřen pracovněprávní vztah. Žalobce sám uváděl, že chtěl P. T. přijmout od 4. 6. 2013, přičemž smlouvu nevypisoval, neboť nevěděl, jak se P. T. rozhodne, tj. zda bude pracovat „na dohodu“ nebo „na plný úvazek“;
- Ad 6) P. T. tvrdil při výslechu dne 24. 6. 2014, že dne 3. 6. 2013 nepracoval, což lze dát stěží do souvislosti s tím, že nechtěl mít problémy s úřadem práce, neboť v den provedení kontroly byl již uchazečem o zaměstnání, kdy on sám i žalobce uvedli, že P. T. pracuje pro žalobce od 3. 6. 2013. V žalobcem citované části výpovědi P. T. toliko hodnotil přísnost inspektorů, dobu, kdy měl v úmyslu zanechat dohodu o provedení práce na úřad práce a nezájem, aby byl chycen a vyřazen z evidence, což se mu již v minulosti stalo;

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Při zjišťování skutkového stavu postupují správní orgány v souladu se zásadou materiální pravdy, vyjádřené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) tak, že *správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Správní orgán tedy není povinen zjišťovat úplný stav věci (všechny skutečnosti, které by mohly s tímto případem souviset), nýbrž toliko stav věci, který vylučuje rozumné pochybnosti.

S ohledem na judikaturou dovozený závěr, že sankční řízení je trestním řízením ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.), je to vždy správní orgán, kdo musí prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (§ 50 odst. 3 s. ř.).

Protokol o kontrole je v řízení o správním deliktu obecně důkazem přípustným, avšak při splnění dalších podmínek, a to zejména vypořádání se s výhradami účastníka ke kontrolním zjištěním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Při kontrole nemá sice účastník tatáž práva jako při správním řízení, rizika spojená s procesními deficity při podávání vysvětlení v rámci kontroly jsou však eliminována tím, že protokol sám o sobě je napadnutelný námitkami a v navazujícím správním řízení o deliktu je navíc podroben hodnocení spolu s dalšími důkazy, které jej mohou vyvracet. Předpokladem použitelnosti protokolu o kontrole jako pramene skutkových zjištění v řízení o správním deliktu je pak jeho řádné provedení k důkazu v průběhu řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 Ads 77/2011-74).

V posuzované věci OIP uvedeným zásadám dostál. Dle obsahu správního spisu OIP provedl po zahájení řízení o správním deliktu mimo ústní jednání, avšak za přítomnosti žalobce, dne 13. 5. 2014 důkaz protokolem o výsledku kontroly a jeho přílohami (záznamem o zahájení kontroly, údaji z živnostenského rejstříku, seznamem kontrolovaných osob u žalobce, záznamem o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob – P. T.), dále podáním vysvětlení ke kontrole žalobcem a obsahem řízení o námitkách proti protokolu. Z obsahu protokolu ze dne 13. 5. 2014 vyplývá, že žalobce se měl možnost k provedení dokazování vyjádřit, což učinil, a následně správní orgán s žalobcem dohodl termín ústního jednání. Ústní jednání proběhlo dne 24. 6. 2014 bez přítomnosti žalobce, avšak byl při něm jako svědek vyslechnut P. T..

Obsahem správního spisu je tedy vyvrácena námitka žalobce, že v řízení absentovalo řádné dokazování. Protokol o kontrole, jak je uvedeno, nebyl jediným podkladem pro závěr správních orgánů o skutkovém stavu, nýbrž OIP provedl důkaz všemi listinami obsaženými ve spise, a dále provedl vlastní dokazování výsledkem svědka P. T.. Následně se správní orgány obou stupňů podrobně věnovaly konfrontaci skutečností vyplývajících z protokolu o výsledku kontroly s dalšími provedenými důkazy, zejména právě s výpovědí svědka, jakož i s tvrzeními samotného žalobce, uvedenými v protokolu ze dne 13. 5. 2014. Správní orgány tedy zjevně nevycházely z premisy neotřesitelnosti kontrolního protokolu ani nevycházely z toho, že by protokol o kontrole měl „vyšší důkazní sílu“.

Namítá-li žalobce, že skutkový závěr byl učiněn na základě jedné nahodilé kontroly, krajský soud uvádí, že skutkový závěr učinil OIP na základě hodnocení všech důkazů, přičemž nahodilost a jedinečnost provedené kontroly je zcela pochopitelná, neboť si nelze dobře představit, že by pozorování činnosti osob na provozovně kontrolované osoby mohlo probíhat několik dnů bez povšimnutí kontrolované osoby a bez reakce osob nacházejících se na provozovně na přítomnost kontrolorů. Kontrola nelegálního zaměstnávání musí zcela logicky vycházet z určitého momentu překvapení.

K námitce, že otázky kladené osobám při kontrole byly formulářové, uvádí krajský soud, že z vlastní rozhodovací praxe je mu známo, že inspektoráty práce při provádění kontrol dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, zaměřených na odhalování nelegální práce, používají předtištěné formuláře. K této praxi krajský soud uvádí, že vykazují-li případy určitého druhu shodné skutkové okolnosti, je zcela na místě, pokud v rámci urychlení a racionalizace postupů využívají kontrolní orgány formulářových tiskopisů, které jsou vytvořeny zpravidla ústředními orgány pro daný věcný úsek státní správy v rámci jejich metodické činnosti. Zjistí-li orgán provádějící kontrolu všechny rozhodné skutečnosti pomocí předem připravených otázek, nelze mu vytýkat nedostatek kreativity, či snad spatřovat v postupu dle připraveného tiskopisu nezákonnost. V posuzované věci byla dle obsahu protokolu o kontrole ze dne 17. 6. 2013 prováděná kontrola zaměřena právě na dodržování povinnosti vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu a kontrolu toho, zda kontrolovaná osoba neumožňuje výkon nelegální práce, tudíž je cílenost otázek logická.

Platí pochopitelně, že správní orgány při své činnosti nemohou postupovat šablonovitě a z toliko podobných skutkových okolností vyvozovat shodné závěry, aniž by přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu (viz § 2 odst. 4 s. ř.). K takovému postupu však v posuzované věci nedošlo. Z protokolu o kontrole v posuzované věci nadto nevyplývá, že by žalobci či kontrolované osobě bylo bráněno uvádět i jiné skutečnosti nad rámec otázek položených inspektorem kontrolní skupiny.

Žalobcem zdůrazňované právo jednat před správním orgánem a navrhopat důkazy bylo OIP rovněž plně respektováno, jak je uvedeno výše. Návrh na výslech svědků z řad svých zákazníků žalobce neučinil, přičemž potřebnost takového důkazu v řízení nevyplývala. Ostatně ani v žalobě žalobce neuvádí, jaké konkrétní osoby by měly či mohly být k věci vyslechnuty a jaká skutečnost by výsledky těchto osob měla být prokázána. Rozsah dokazování v posuzované věci plně odpovídal § 3 s. ř., tj. zjišťování stavu věci, který vylučuje rozumné pochybnosti.

Další žalobní body cílily proti způsobu, jakým správní orgány hodnotily provedené důkazy a jak posoudily naplnění znaků závislé práce.

Nelegální práce je definována v § 5 písm. e) bodu 1 ZOZ „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“. Závislou prací je podle ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce taková práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně“.

Z pojmových znaků závislé práce, vyplývajících z citované právní úpravy žalobce, žalobce zpochybňoval toliko znak soustavnosti.

Znak soustavnosti závislé práce dovodil Nejvyšší správní soud gramatickým a teleologickým výkladem ustanovení § 2 zákoníku práce ve znění účinném od 1. 1. 2012 v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, v němž uvedl: *„Za (samostatný)znak je ovšem nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Nejen z tohoto gramatického vyjádření (vid nedokonavý), ale zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé, že mohou zůstat v platnosti dřívější judikaturní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti“.* Současně však citovaný rozsudek nabádá k uvážlivé aplikaci znaku soustavnosti práce v konkrétních případech, když výslovně uvádí: *„inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závadu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla (jedná se například teprve o první den práce „na zkoušku“), jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla“.*

V rozsudku ze dne 7. 4. 2016, č. j. 4 Ads 27/2016 – 40 Nejvyšší správní soud uvedl řadu judikaturních případů, v nichž byl řešen správní delikt umožnění výkonu nelegální práce. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že český právní řád nezná institut práce „na zkoušku“ mimo pracovněprávní vztah. K ověření schopností zaměstnanců právní řád předpokládá institut zkušební doby (§ 35 zákoníku práce), popř. uzavření pracovněprávního vztahu některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Prezentaci pracovních dovedností za účelem budoucího uzavření pracovněprávního vztahu lze akceptovat pouze například v rámci výběrového řízení, musí se však jednat o jasně vymezenou a časově omezenou zkoušku, jejímž cílem je právě jen zjištění pracovních schopností uchazeče o zaměstnání, nikoli zajištění běžné činnosti zaměstnavatele. Tyto závěry pak zcela korespondují s dříve vyslovenými závěry v rozsudku téhož soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 – 31, v němž bylo zdůrazněno právo zaměstnavatele na výběr zaměstnance.

V posuzovaném případě je dle názoru krajského soudu pro posouzení naplnění znaků závislé práce P. T. včetně znaku soustavnosti zásadní skutečnost, že tvrzení žalobce nebyla v průběhu správního řízení vůbec tak konstantní, jak se žalobce v žalobě snaží tvrdit, ani nerozporná se skutečnostmi uváděnými svědkem P. T.. Na uvedené rozpory žalovaný podrobně poukázal na str. 4 a 6 napadeného rozhodnutí.

Z obsahu protokolu o kontrole vyplývá, že žalobce i P. T. při kontrole dne 4. 6. 2013 zcela shodně uvedli, že P. T. pracuje pro žalobce jako mechanik již od 3. 6. 2013, a to za účelem ověření jeho praxe a zkušeností, resp. za účelem zaučení, jak uvedl P. T.. Již tato shodná tvrzení dle názoru soudu v souladu s výše citovanými judikaturními závěry vylučuje možnost hodnotit výkon práce P. T. jako pouhou demonstraci pracovních dovedností v rámci „výběrového řízení“, neboť se zřetelně dle shodných tvrzení žalobce a P. T. nejednalo o jasně vymezenou a časově omezenou zkoušku. Zkoušku pracovních dovedností by bylo lze akceptovat

v případě práce automechanika v řádu hodin, nikoli již dnů. P. T. uváděné „zaučení“ pak nemůže být vykonáváno mimo pracovněprávní vztah, nýbrž toliko v rámci institutu zkušební doby, popř. uzavření některé z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Žalobní bod 2) je tudíž rovněž nedůvodný.

Dále správní orgány obou stupňů konfrontovaly původně shodná tvrzení žalobce a P. T. o výkonu práce od 3. 6. s jejich následným tvrzením o tom, že P. T. vykonával práci až v den provedení kontroly. Hodnocení původních tvrzení učiněných v den kontroly jako věrohodnějších a autentičtějších je dle názoru krajského soudu zcela přesvědčivé a logické, neboť žalobce ani svědek P. T. rozumně nevysvětlili, proč oba v den kontroly shodně uváděli, že P. T. pracuje pro žalobce již od 3. 6. Následné změně jejich tvrzení proto správní orgány zcela správně neuvěřili a považovali ji za účelovou reakci na provedenou kontrolu.

Konečně žalobce v žalobě, stejně jako v odvolání proti rozhodnutí OIP, argumentoval, že mezi ním a P. T. již v době kontroly existoval pracovněprávní vztah, avšak nikoli písemně uzavřený, tudíž mohl být sankcionován maximálně za správní delikt spočívající v nedodržení písemné formy uzavírání pracovněprávního vztahu dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce.

K této námitce krajský soud uvádí, že již tato tvrzení sama o sobě vyvrací obranu žalobce, že se jednalo toliko o ověřování pracovních schopností P. T., což činí žalobní argumentaci žalobce vnitřně rozpornou. Zejména však krajský soud zdůrazňuje, že se žalovaný na str. 4 a 6 napadeného rozhodnutí s touto námitkou podrobně vypořádal, přičemž krajský soud se se závěry žalovaného ztotožňuje. Z obsahu výpovědí žalobce a P. T. ve správním řízení a z konfrontace těchto výpovědí se skutečnostmi, které tito uváděli v den kontroly totiž vyplývá, že P. T. v den kontroly vykonával pro žalobce, aniž sám věděl, zda uzavře s P. T. nějakou smlouvu. P. T. hovořil o pracovní nebo „brigádnické“ smlouvě, zatímco žalobce uvedl, že žádná pracovní smlouva uzavřena nebyla, jen má na internetu vyhlédnutý vzor dohody o provedení práce s tím, že se s P. T. domluví od zítra. V době výkonu práce tedy neměli žalobce ani P. T. povědomí, zda vůbec a jaký pracovněprávní vztah uzavřou, údajný pracovněprávní vztah tedy neměl konkrétní obsah. Mezi žalobcem a P. T. tedy zcela jednoznačně nebyl v den kontroly uzavřen ani tzv. základní pracovněprávní vztah zahrnující dohodu o místě výkonu práce, druhu práce a dni nástupu do práce, tudíž dovozování odpovědnosti za správní delikt dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce nebylo na místě.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 7. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu